Ч. 141 (13.380). Львів, субота 3. червня 1933. Poczłowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло". Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леї, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Не можна мовчати.

(З приводу духової крізи нашої молоді.)

Молодь, а в першу чергу академічна молодь, — це у кожного народу найбільше лицарська, шляхотна, моральна, ідеалістично настроєна і здатна на жертву частина суспільности. У боротьбі за свої ідеали вона відкидає такі засоби, як неправда, підступ, хитрість, лукавство і т. п.

На жаль, у нас вже від довшого часу пильний обсерватор життя міг запримітити серед частини української т. зв. націоналістичної молоді прояви душевного заломання. Свято Українська Молодь Христові і свято відкриття нагробника Івана Франка були тою лискавкою, яка освітила нетри душ української інтелігентської молоді.

Щож таке сталося? Для нікого не є трагедією, що частина націоналістичної молоді рішила не брати участи у святі Українська Молодь Христові, а навпаки поборювати його. Молодь усіх народів ділає часто під впливом тимчасових добрих чи злих спонук, може помилятися і дуже часто помиляється. Трагізм лежить у чому іншому. Та частина молоді, що заняла негативне відношення до свята повела серед народніх мас боротьбу проти нього неетичними, нешляхотними і просто брехливими засобами. Деякі студенти їздили по селах і ширили вістки, що на святі відбудеться врочиста присяга на вірність полякам, що у святі братимуть участь „стшельци", улани, і врешті, що паломникам грозить утрата життя і т. п. Не наша річ вичисляти ті всі нечесні засоби, якими послугувалася молодь у боротьбі зі святом. Тут молодь негідними засобами намагалася підкопати авторитет Церкви і духовенства, а по святі, коли правда вийшла на верх, підкопала довіря народніх мас до себе. Народні маси всіх народів звикли вірити молоді. Тому ге довіря захитане молодю є шкідливе для загальної справи і для самої молоді. Кожна людина мусить осудити ту частину молоді, яка у боротьбі зі своїм дійсним чи уявленим противником послугується неморальними засобами. Бо мораль, це найдорожчий скарб — це найсильніша зброя кожного недержавного народу.

Молодь звичайно йде до своєї цілі простими шляхами, вважає негідним кривити душею, послугуватися підступом і хитрістю. Серед нашої молоді вже давніше були часті випадки, що студенти їздили на села як делегати „Рідної Школи", чи „Просвіти", і там надуживаючи своїх уповноважень під фірмою „Рідної Школи", чи „Просвіти" зводили партійні порахунки зі своїми політичними противниками, або виступали проти цих установ.

Ще рішніше виявилася неморальність і підступність у виступах частини т. зв. націоналістичної молоді в часі свята відкриття памятника Івана Франка. Бо прошу подумати, частина молоді зголошується на впорядчиків свята з тою укритою думкою, що в характері впорядчиків зможе легко підготовити і зробити бешкет на самому святі. Яку велитенську шкоду зробили ті молоді люди загальній справі і криду загалові молоді! Бож це просто неприродне явище, щоби не вірити молоді, коли вона сама добровільно до сповнення якогось діла зголошується.

Звичайно молодь йде по лінії найбільшого опору. На святі Франка виявилося щось протилежне. Частина молоді вірить, що теперішні „Луги" шкідливі для розвитку українського народу. Для справи зовсім байдуже, наскільки їх становище в тій справі правдиве. Коли молодь хотіла, щоби „Луги" не брали участи у святі, то могла виїхати у підльвівські села і переконати самих луговиків про помилковість їхньої поведінки. В остаточному випадку могла молодь для демонстрації не брати участи у святі. Молодь зробила інакше. Вона приклала руку до профанації свята Івана Франка. При тому вона вжила таких нелицарських засобів боротьби як кидання каміння і крик. А ясно, що крик і кидання каміння зпоза чужих плечей чи зпоза нагробників не є ніяким ані культурним ані революційним засобом боротьби. Це все засоби боротьби людей слабих.

Вже наведені факти вистарчають, щоби ствердити, що серед частини української молоді, яка називає себе націоналістичною, є car прояви деправації характеру. Націоналізм ніде і ніколи не послугується такими засобами боротьби, якими послугуються в нас молоді люди. Націоналізм знає, що недержавний нарід не може прийти інакше до перемоги, як через свою внутрішню силу. Внутрішня сила нації залежить від її моралі, від відваги, солідарности, пильности, впертости у праці та здібности на жертви загалу громадянства. Хто підкопує внутрішню силу неморальними, неетичними, підступними і нелицарськими засобами боротьби, той ділає на шкоду народу, той руйнує моральні основи життя нації.

Аморальними були в політиці більшовики. Вони проголошували, що їх політика є політикою цілей, а не політикою засобів. Вони реалізували в житті засаду, що ціль освячує засоби. Вони поставили собі за ціль — комуністичний устрій, який має дати щастя всьому людству. Вони уживали в боротьбі найбільше неетичних засобів, проляли море крови, здобули владу, вдержують її насильством і терором, але не осягнули цілі, не дали щастя людству. Навпаки, вони перемінили колись цвітучий край в одну велику руїну. Такто пімстилася на них аморальність їх політики.

Щоби не було непорозумінь, мушу ствердити, що мої замітки не торкаються загалу молоді. Лише частина молоді проявляє заломання характеру. Знаю, що остаnні події викликали серед багатьох молодих людей сильну реакцію. Не знаю лище, чи молодь найде у собі стільки сили, щоби признатися до помилок. Признання до власних помилок вимагає великої відваги, та українська молодь мусить спромогтися на це геройство. Ціле громадянство повинно призадуматися над духовим станом молоді, над душевною крізою, яку вона переживає і старатися впливати на неї оздоровлююче.

Не перечимо, що виною такого стану серед молоді є і промахи багатьох людей зі старшого громадянства. Але про ці справи поговоримо окремо. Тут я порушив щиро, хоча і різко справу, бо в ній іде про душу молоді, про внутрішню силу цілої української нації.

В Целевич.

В СУБОТУ 3. ЧЕРВНЯ 1933 Р.

Ювилейне Свято

з нагоди 35-ліття істнування першої української Дівочої Школи У. П. Т. ім. Шевченка розпочинається збіркою учительства і учениць колишніх і теперішніх в школі (вул. Мохнацького 12) в год. 8. рано, а точно в 12 год. в полудне Святочна Академія в салі Лисенка.

Громадяни, явіться і звеличайте Свято!

Технічна сторінка Франкового свята.

ІНФОРМАЦІЇ ТЕХНІЧНОЇ СЕКЦІЇ В СПРАВІ ВИПАДКІВ НА ЦВИНТАРІ І ПОВЕДІНКИ СТУДЕНТІВ.

Підготовка перед Святом.

Технічна Секція, якої завданням було зорганізувати впорядчиків, — безпосередньо по Святі Українська Молодь Христові відбула кілька конференцій, установила провід і зарядила зголошування впорядчиків до служби в дні відкриття нагробника. На впорядчиків зголосилися ріжні особи: робітники, ремісники і також досить поважне число старших і молодших студентів.

Домагання деяких впорядчиків.

На четвер дня 25. м. м. заряджено збірку впорядчиків для обговорення уставки на цвинтарі і на вулицях перед і в часі відкриття нагробника та підчас походу.

На цій збірці зголосилися до голови Техн. Секції д-ра Л. Макарушки представники Української Студентської Репрезентації пп. К. і В. Вони поставили вимогу, щоби „Луги" не брали участи у Святі. Д-р Макарушка і п. Климкевич, які з ними в цій справі говорили, заявили їм, що це неможливе, бо в святі можуть брати участь всі українці й усі українські організації. Представники Репрезентації не зважаючи на те заявили, що в Святі беруть участь. І впорядчики-студенти віддалися до розпорядимости Комітету, з цим тільки застереженням, щоби впорядчики-студенти не були перемішані з впорядчиками-луговиками. На це провід Техн. Секції погодився.

Конференції з представниками студентів у суботу.

В суботу довідався д-р Макарушка, що на Святі пляновані якісь виступи комуністів і націоналістичної молоді. З цим звернувся до гол. Комітету ред. Мудрого і поінформував його про одержані вістки. Саме в часі конференції зголосилися до ред. Мудрого два студенти пп. К. і Ч. Пан К. заявив, що вони приходять у справі участи в Святі і в поході польської соціялістичної партії. А саме в „Дзеннику Людовим" появився комунікат польських соціялістів, яким взивають вони членів партії взяти участь у Святі і зложити поклін Франкові. Обом студентам ходило головно про те, що в поході мають бути прапори польських соціялістів. Вони прийшли висловити побоювання, що з цеї причини можуть бути інциденти з боку деяких гуртків націоналістів. Ред. Мудрий заявив, що Комітет не може нікому заборонити участи в Святі та у поході, бож Франко має засуги і для польських працюючих. Натомісць вважає за вказане переказати одержані від студентів інформації голові Української Соціял-Демократичної Партії мец. д-рові Ганкевичові в тій ціли, щоби він звернувся в тій справі до відповідних польських установ. Д-р Макарушка одержав від ред. Мудрого доручення це виконати, що той дійсно в суботу пополудні зробив. При цій нагоді звернули увагу ред. Мудрий і д-р Макарушка обом представникам Студентства на те, що по одержаним інформаціям загодять комуністи деякі виступи. Так само вказали на те, що це Свято має загально національний характер та що лад мусить бути за всяку ціну удержаний.

Вполудне рішили головні впорядчики Свята д-р Макарушка і пп. Климкевич та Петрик запросити представників Студентської Репрезентації на год. 6-ту вечір, щоби ще раз упевнитися щодо поведінки студентів на Святі.

Це рішення запало тому, бо в міжчасі одержав д-р Макарушка таку інформацію: **Між студентством дискутувався по Святі У. М. Х. такий погляд, що помилкою було те, що націоналістичне студентство не брало участи в цьому Святі, хоч ставилося до нього неґативно. На думку тих, які цю засаду проповідують, треба свято відкриття використати для якогось виступу.**

Отже були всякі дані, що націоналісти схочуть це свято використати для того роду виступів.

На згадану вгорі конференцію прибув лише п. К., бо п. В. правдоподібно не одержав в час повідомлення. Д-р Макарушка отворив конференцію і:

1) переказав чутки, про які провід Технічної Секції довідався; 2) висказав думку, що функція впорядчика є актом доброї волі цих людей, які відчувають потребу сповнити цей національний обовязок; 3) що в інструкції для впорядчиків, яку кожному впорядчикові вручується, є сказане, що впорядчики є обовязані до безоглядного послуху своїм командантам; 4) що впорядчики є силою свого уряду, так сказатиб, мужами довіря Комітету; 5) що вважає, що чутки, які в цій справі поширилися, можуть мати хіба провокаційний характер, бо годі повірити, щоби студентство, яке рівночасно проголошує за-

кінк до масової участи у Святі відкриття і зголошуван-
ня на впорядчиків, могло мати подібні ліхви.

Також п. Климкевич заявив, що він несе повну відповідальність за порядок на цвинтарі, в тому просить висказатися, чи може на впорядчиків-студентів числити, бо інакше краще є з їх услуг зрезигнувати.

П. К. заявив у відповіді на те, що само собою розуміється, що впорядчики підлягають розпорядженням проводу і поодиноких командантів, одначе він побоюється, що можуть різні екстремістично наставлені елементи довести до якихсь провокаційних виступів.

У відповіді на те, д-р Макарушка заявив, що або студентство уявляє собою дійсно якусь зорганізовану силу і тоді представники цієї організації мусять брати повну відповідальність за вчинки загалу студентства, так і поодиноких груп, або вони такої зорганізованої сили собою не представляють і тоді не можуть в імені студентства говорити і тоді всякі представники в імені студентства говорити ... їх виступи треба трактувати як вибрики анархічно настроєних одиниць чи груп. Далі висказав д-р Макарушка погляд, що ми всеж таки маємо враження, що одиниці, які стоять у проводі студентського руху, є за виступи студентів відповідальними, бо навіть своєю пресою їх часто підготовляють. Присутні на конференції мали враження, що п. К., який заявив, що він є технічним провідником студентства для Свята, не грає дволичної ролі, і що вплине на студентство, щоби до ніяких виступів не доводило та удержало поважний характер свята.

Провідники Технічної Секції погодилися зі свого боку на бажання студентів, щоби побіч почесної сторожі членів Молодої Громади побіч нагробника, стояла також сторожа з кількох студентів. Крім того Технічна Секція не вживала луговиків у характері впорядчиків, щоби не дати нікому причини до евентуальних вияків невдоволення.

Випадки на цвинтарі.

На цвинтарі повнили службу впорядчиків побіч б. пластунів також і студенти. Бувші пластуни повнили свою службу бездоганно.

У хвилині, коли перед входовою брамою на цвинтар показався відділ „Лугу", кинулося кількох студентів до брами — відсунули цих впорядчиків, які були при брамі і замкнули браму. Луговики старалися перейти через браму і розпочалася метушня. Поліція, яка стояла побіч брами, почала інтервеніювати.

Головні впорядчики, які прибули зараз на місце, зарядили, щоби „Луг" відійшов тимчасом трохи вбік, та щоби у міжчасі перейшли інші частини, щоби не перервати походу. Для вдержання можливого ладу при майбутньому переході „Лугів" стягнено два ряди селян з Гаїв і Глухович, які стояли в горішній частині коло нагробника і ці два ряди селян відгородили студентів від брами і від перемашеровуючого походу. Селяни держалися попід руки і дуже мужно та вперто відпирали напір студентів з боків.

У міжчасі зайшов інцидент з гуртком комуністів, які безпосередньо перед брамою увійшли в похід і якими студенти на цвинтарі вирвали таблицю з написом.

При переході луговиків почалася знову метушня. Поліція кинувся на боки виловлювати цих „манїфестантів". У горішній частині побіч нагробника відізвалися теж оклики і на машируючі ряди луговиків та на публику посипалось каміння, деяке — як стверджено — величини доброго пястука. Камінням ранено кілька осіб

Зпоміж студентів зрештовано кілька осіб.

Загальні уваги.

Дуже гарно повнили службу впорядчиків селяни з Гаїв і Глухович, а далі бувші пластуни як старші укінчені так і молодші студенти. Натомісць впадало в вічі, що деякі студенти зголошувалися на впорядчиків з тим наміром, щоби відтак це становище використати для авантюри.

У часі інциденту на цвинтарі звертався д-р Макарушка до п. К., щоби завізвав студентів до спокою і до вдержання порядку, одначе п. К. нічого в цьому напрямі не зробив.

Провід Технічної Секції Комітету Франкових Свят.

ПІСЛЯ ФРАНКОВОГО СВЯТА.

Поклін Бережанщини.

Пишуть нам з Бережан: Тому, що в ч. 138 „Діла" з середи 31. V. подано між привітами, що наспіли на свято, привіт п. Білинського і незначного нікому п. Кавецького з Бережан, повідомляю, що д-р Клявдій Білинський, д-р Володимир Гриневич, інж. Богдан Могильницький і студ. унів. Маріян Лала зложили вінок на могилу Франка як умандатовані представники українських установ у Бережанах, що було зазначено на ленті вінка. На доказ цього долучаю повновласть цих установ — а такі повновласти мав кожний з нас і ми ними виказувалися при вході на цвинтар. — При цій нагоді повідомляю ще, що нині висилаю до Адміністрації „Діла" 6. зол. як даток українських установ у Бережанах на нагробник, а саме: 1) Філії Т-ва Охор. Воєнних Могил, 2) Української Бурси, 3) Народнього Дому, 4) Учительської Громади, 5) Української Бесіди і 6) Взаїмної Помочи Українського Вчительства. — З правдивим поважанням: **Д-р Клявдій Білинський.**

Що пише „Селянин" з приводу свята Франка.

Господарсько-політичний тижневик, табору марш. Пілсудського „Селянин", що виходить у Львові і про існування якого мало хто знає, помістив у ч. 21. з 28. м. м. передову статтю п. з. „В 17-ту річницю смерти І. Франка". А в тій статті находимо м. ін. і таке речення: ...„Ми голосимо ідею згоди співжиття духового насліддника Франка— марш. Пілсудського".

Що чувати з п. М. Скзарківною.

Жертва жалюгідних подій у розмові з нашим співробітником.

На вістку про те, що жертва відомих, жалюгідних, подій підчас відслонення памятника Івана Франка, важко ранена п-на Маріїка Скварківна, вийшла зі шпиталю, наш співробітник відвідав її, щоби поінформуватися про стан її здоровля, яким цікавиться весь український загал.

П-на Маріїка Скварківна лежить у приватному мешканні свого шваґра. Ходити вона й досі не може, обличчя в неї опухле, очі підбиті, віс забандажований. По вчорашній день вона плює кровю і не може нічого їсти. Говорить тихим, ослабленим голосом. Зі шпиталю віддали її до приватного мешкання тільки тому, що хірургічний відділ переповнений тяжко раненими й побитими.

В освітленні п-ни М. Скварківної факт її побиття виглядає так: вона стояла біля памятника серед лав громадянства. Коли надійшли Лугові лави і посипався град каменюк, п. М. Скварківна хотіла вийти з лав, але це було неможливо. Вона залишилася на місці і бачучи, що діється, заломила руки і сказала до своєї товаришки: „Боже, що ті націоналісти виробляють! На такому місці!" В тому моменті якийсь брюнет, що стояв у віддалі 2—3 м. від неї, літ около 25—27, з опаскою впорядчика, обернувся в її бік і цілою силою кинув їй у лице каменюкою. П. М. Скварківна почула жахливий біль біля очей, крикнула й осунулася на коліна. Її підхопили [illegible]

І. ФЕДОРОВИЧ-МАЛИЦЬКА. 2)

Олена Кульчицька.

(Думки після закінчення вистави.)

В цьому малюнку — з року 1910 — артистка вже вповні опанувала малярські засоби висłову. Є тут удатно повняна цілість, барви гармонійно зливаються. На некористь образу вплинуло, на жаль одно: горішня листва рами дотикає безпосередньо волосся сплячої жінки. Будь малий вільний простір між головою і рамою — і образ без закиду, чи не найгарніший.

Олійний портрет сестри глибоко відчутий. На диво скромний в барвах, має велику дискрецію та артистичну культуру. У ньому на першому місці: вираз прегарна свобода та плавкість сміло виведених ліній, що передають рафінован ніжність зображеної жінки, ніжність у якому дивно зворушливою меланхолією. Товкість психологічного виразу та незвичайна дискретність кольористичних засобів цього портрету нагадує портрет в чорному та сивому: „Мати" J. Mac O'Neill Whistlera.

Другий менший портрет сестри артистки, або радше — портретна студія — тратить чесрез те саме, про що ми згадали при прегарнім малюнку „Вечором".

Невеликого формату „образ в церкві" промовляє щирістю з любовю відчутих кольористичних вальорів. Сутінки церкви мають глибінь, горючі свічки в руках сільських дітей дали артистці нагоду використати лагідні світляні ефекти на народній ноші.

Гарна в композиції та в барвах „Вулиця", настроєний, стриманий морський етюд, Хлопчина в сонці, Бабуся, студія жида в ритуальній одежі, кілька менших студій з тематикою гуцульського побуту і ряд прегарних малих пейсажів свідчать про артистичну культуру та оригінальність підходу Кульчицької.

Підхід до даної проблеми відслонює характер мисткині. У нашої артистки цей підхід наскрізь індивідуальний, далекий від наслідування чиєїнебудь „манери" — навіть — власної.

Доба і середовище не могли, очевидно, не впливати на розвій її малярського таланту. „Дівчина в коралях" має виразні риси колишньої сецесії, такої молодечо-буйної плідної в своїх наслідках. Цей малюнок молоденької дівчини, не дивлячись на непропорціонально довгі руки, має в собі чар ранньої весни, ще скупої на ласки сонця.

Квіти рідкі в тематиці Олени Кульчицької. На цю рису її радше мужеської вдачі мені довелось звернути увагу ще в невеличкім нарисі, що появився в Л. Н. В. в 1926 р. про творчість артистки. Проте „Бози" (олій) нею виставлені, мали всю свіжість щойно зірваних пахучих китиць.

Дві мертві природи, одна з 1927 р. — друга з 1932 р. — дуже не подібні до себе. Давніша (технічно подібна до інших праць артистки) свіжа в кольориті, знаменито складена, передає вдачну радість життя і булаб досконала, якби не відсутність простору між уложеними предметами і впористим тлом, яке „вискакує". Одначе у порівнянні до краси цілости це мінімальна хиба, яку можна легко усунути в користь гарного малюнку. Друга мертва природа (кошик з клубками та пасмами ріжнобарвної вовни) наскрізь відмінна від попередньої. Заложення цікаве, композиція добра, барви не вражають. Але відсутність пластичних вальорів вражає прикро і бутально і нема ріжниці в трактованні тла, верениц, кошика, вовни. Не чути „матерії" поодиноких предметів. Малюнок виглядає сирий та невикінчений. Чи може артистка шукала за „новим способом" вислову? Викінчення по лінії дотеперішньої творчости артистки надалоб цікавому малюнкові все те, чого йому покищо недостає.

Стільки про олійні експонати. Між акварелями є знаменитий малий портрет сестри з найкращими рисами цієї принадливої техніки. „Гуцулка" в барвистій хустині, зимовий пейсаж „З Ворохти" та кілька менших студій.

Графічні твори артистки були поміщені в 3-й салі. Загально гадають, що в графіці О. Кульчицька осягнула найдосконаліший вираз свого багатостороннього таланту.

Нема сумніву, що між офортами, акватінтами та мецотінтами артистки деякі дійшли до високого артизму (одну з її графік закупила віденська Альбертина). Чудова „Буря", „Памяти батька", „При криниці", „Жиди", „Берези" і ін. є доказом непересічного графічного таланту і знаменитого опанування даної техніки. Графіки, головно дереворити, артистка вживала в першій мірі підчас трагічних років 1914—1922.

У тім часі повстали численні малі композиції з рідною тематикою, у звязку з тодішніми подіями. Всі сильно відчуті, повні драматичного виразу і з акцентом гострого болю, в якому виявляється душевна реакція артистки на переживання широких народніх мас. Нашу національну трагедію артистка відчувала незвичайно інтензивно. Інтензивністю своєї душевної реакції вона нагадує славну артистку, яка присвятила всю свою велитенську мистецьку діяльність терпінням пролетаріяту: Käthe Kollewitz.

З формального боку не всі згадані графічні композиції однаково вдані: є між ними ліпші і слабші.

У кожному разі не вільно недоцінювати олійних та акварелевих праць артистки в безумовну користь її графічної творчости. Саме між олійними малюнками находяться деякі дуже цікаві, наскрізь оригінальні в підході і композиції.

Даремно шукали ми на виставі за прегарною стилевою „Богоматірю", знаною декому з вистави в Національному Музею з 1921 р. Даремно теж гляділи за великими композиціями з релігійною тематикою „Тайна вечера", „Ходи" (репродукція в малій монографії), „Пієта" і за більшими олійними пейсажами в роді „Заграви", „Яблінки", „Осени" і ін., з якими зазнайомила нас вистава „Гуртка діячів українського мистецтва" в 1923 р. Не було також прегарної композиції жакати з Матерю Божою.

(Докінчення буде).

ввезли. Весь час вона страшенно кричала, бо ніс жахливо болів, а крім цього вона була певна, що втратила око.

В шпиталі, куди негайно її завезли, ствердили, що носова кістка у неї переломана і шкіра на носі перетята від місця нижче правого ока через цілий ніс до лівого боку, але потішили, що це не небезпечне, перебандажували й відвезли домів. Та кілька хвилин після цього вона дістала криваві блювоти і ратункове поготівля мусіло відвезти її знову до лічниці, де перебула вона від полудня в неділю до середи вечором.

Тепер почувається п-на М. Скварківна трохи краще, якби не неможливість їсти й порушуватись та страшні болі голови й горішніх щок. Лікарі роблять їй надію, що переломана носова кістка зростеться і за три тижні вона матиме тільки великий шрам на носі, але перестерігають теж, що надломана кістка може ропіти, а тоді конечна операція, і то операція, що пошкодить вигладові її обличчя.

Через нашого співробітника передала п-на М. Скварківна щиру подяку всім ініціяторам збірки на її лікування та подяку тим, що журяться її здоровлям. Наш співробітник запевнив нещасну жертву, що весь загал слідкує за її здоровлям та стиснувши їй щиро руку, побажав швидкого подужання. *(а).*

—o—

Закон важний для парцелянтів.

У 1929 році оголошено закон про управильнення гіпотечного стану (табулі) нерухомостей, набутих при парцеляції в колишній Галичині (закон з 23. березня 1929. В. З. П. Р. ч. 27. поз. 276) і відданих у посідання парцелянтів. Цей закон відносився тільки до тих парцелянтів, що набули нерухомости при парцеляції і взяли їх у посідання перед днем 9. січня 1926 р.: до пізніших набувців він не відносився зовсім.

Як відомо, до кінця 1925. — себто до оголошення польського закону про виконання земельної реформи, — парцеляцію вели часто у дикий спосіб приватні люди або банки без затвердження парцеляційних плянів відповідною владою. Парцелянт купував тоді поле, сіножать чи ліс, платив цілу ціну купна або її частину і одержував у посідання куплену нерухомість. Контракту купна-продажі найчастіше не списувано і парцелянта не інтабульовано як власника купленого наділу. Табулярним власником був все дальше давніший власник. Це виходило нерідко на велику шкоду для парцелянта, бо вірителі давного власника інтабулювалися на цілій його посілости, отже і на тих парцелях, що їх набули парцелянти, бо ті парцелі були записані в табулі на давного власника і парцелянти мали задовжені наділи, хоч купили їх як вільні від усяких тягарів. Були і такі випадки, що парцелянти стратили взагалі всі свої заплачені наділи в часі ліцитації, а то в користь вірителів давного власника.

Такий некорисний для парцелянтів стан мав усунути згаданий вище закон. На жаль, він цього стану не усунув уповні. Показалося, що і після 1925 року великі простори дідичівської землі перейшли в руки селян шляхом дикої парцеляції і тому набувці не могли одержати контрактів і висіли все в повітрі.

Цьому великому лихові має зарадити новеля з 28. березня 1933. В. З. П. Р. ч. 29. поз. 252 до згаданого вище закону з 23. березня 1929 р., якого найголовніші зновелізовані постанови такі:

Закон про управильнення гіпотечного стану нерухомостей, відданих у часі парцеляції в посідання набувців, відноситься до тих парцелянтів, що набули свої наділи і взяли їх у посідання перед днем 1. січня 1933 (досі перед днем 9. січня 1926). Хто отже купив на парцеляції ґрунт, сіножать чи ліс навіть у 1932 р. має право користати з постанов цього закону, якщо досі не має інтабульованого контракту.

Подання належить внести до дотичного окружного земельного уряду (у Львові, Станиславові, Тернополі або Кракові, бо закон відноситься тільки до Галичини). Найліпше, коли таке подання внесуть спільно всі парцелянти даної місцевости і з цією справою звернуться до одного зі знаних їм українських адвокатів. У поданні треба навести число парцелі, її простір з долученням по можности мапок або парцеляційних плянів, з поданням титулу набуття і часу, коли парцелю взято в посідання, з поданням ціни купна-продажі і чи заплачено її в цілости, чи остає ще рештуюча ціна до сплати, з вичисленням гіпотечних власників або їх правонабувців та осіб, що мають річеві права на нерухомости.

Таке подання розсліджує насамперед окружний земельний уряд і опісля ставить внесок у дотичнім суді (окружнім або городськім), який веде ґрунтову книгу даної нерухомости. Якщо суд прихилиться до цього внеску, тоді заряджує в ґрунтових книгах відповідну аднототацію. Ця аднотація має таке значіння, що пізніше вписані річеві права не є перешкодою проти виділення набутих при парцеляції парцель у стані вільнім від тих річевих прав.

Над допущеним внеском суд переводить розправу, переслухує всі інтересовані сторони, і по її переслуханні видає відповідну постанову (ухвалу). У тій ухвалі на внесок власника або набувця суд перераховує після засад розпорядку Президента про перерахування приватно-правних зобовязань з 1924 р. несплачену часть ціни купна з непередавненими відсотками від дня одержання даної парцелі в посідання. Відсотки усталюється після їх висоти в умові, але якщо вони є вищі як 3 проц. річно, — то суд може їх обнизити до цієї висоти відповідно до платничої спроможности і господарської можливости довжника. Якщо відсотків в умові не означено, то суд означує їх на 3 проц. річно від несплаченої ціни купна.

На конто несплаченої ціни купна і відсотків суд зараховує на даний наділ парцелянта припадаючу з поділу частину прав річевих і тягарів і переносить це до новоутвореного виказу гіпотечного набувця.

Суд може розложити набувцеві оставшу до заплати часть ціни купна на рати на такий час, щоби не руйнувати господарства довжника. Висота річної рати без опроцентування не може бути меншою від 5 проц. первісної ціни купна. Рівночасно суд може відрочити речинець (термін) розпочаття сплати на час найпізніше до трьох літ. Це не має пристосування тоді, якщо сторони умовилися щодо сплати ратами по дні 30. березня 1932. Оставшу до сплати ціну купна суд інтабулює у гіпотечнім виказі набувця. Оскільки первісна (szczepowa) маєтність дотеперішнього власника —необнята парцеляцією — вистарчає на покриття річевих прав і тягарів, — то річевих прав і тягарів не переноситься до новоутворених гіпотечних виказів набувців. Кошти поступовання розкладає суд по половині на дотеперішнього власника і набувців, щодо останніх відповідно до простору їх парцель.

У нас у Галичині (як сказано, до Волині цей закон не відноситься) є ще нині десятки тисяч наших селян, що повинні скористати з постанов згаданого закону і упорядкувати гіпотечний стан своїх наділів, набутих при парцеляції. Це лежить у їхнім інтересі, бо нераз можуть стратити все, що досі заплатили, а в додатку часто оплачують непотрібні високі ґрунтові податки.

Згаданий вище закон відноситься також і до тих парцелянтів, що набули свої наділи при парцеляції ерекціональних ґрунтів, якщо досі не інтабульовано їх як власників.

Д-р Степан Баран.

—o—

Лист з Параґваю.

Форте Олімпо, 21. квітня 1933.

Війна йде дальше. Нема ніяких даних, щоби вона скоро могла скінчитися. Усе, що ми потом і кервавицею по стількох роках здобули, пропадає. З міста, в якому я живу, багато людей зі страху повтікало, полишаючи все, чого не можна було забрати. Мені цілком знищили два доми. Та найбільше шкоди наробила повінь. Вода в ріці підійшла тамтого місяця так високо, що все позаливала. Не було сухого місця, де можнаб було худобу примістити. Весь час стояла вона у воді і страшно ричала. Вдобавок кинулася між нею пошесть гниття ратиць. Багато худоби пішло марно, бо рятувати її не було можна.

Тому, що довкола йдуть бої, перенісся я на другий бік ріки, де вже бразилійська територія. Звідти щоднини приїзджаю, щоби подивитися на свою господарку. Підупала вона цілком. Свою крамницю я замкнув, бо нема що продавати.

На днях був великий бій. Частина параґвайців окружила дивізію неприятеля і цілковито її знищила. Три тисячі лягло на полі бою, решту забрали в полон. Параґвайці теж мали втрати. Впало між іншим двох параґвайських сотників, *один кубанець, а другий з Полтави.* Загалом у Параґваї осіло чимало старшин бувшої російської армії, між якими є й *українці.* За спокійних часів мали вони посади інжинірів, докторів тощо, але коли вибухла війна, їх усіх змобілізували. У воєнному шпиталі в Асунсіоні працює *лікар-українець д-р Тимченко.*

Недавно дістав я письмо від наших людей, що осіли на кольонії Урусу Пукай. Усі вони походять з *Тернопільщини.* Хоч живуть у невідрадних відносинах, роблять, що лише можуть. Заснували читальню „Просвіти“, віднеслися до централі „Просвіти“ у Львові з проханням переслати їм дещо книжок і мають багато плянів. Здійснити їм їх важко, бо нема між ними людини, що занялася би зорґанізуванням життя. Земля на тій кольонії добра і треба сподіватися, що наші кольоністи швидко стануть заможними.

Чекаємо на кінець кризи, що її спричинила війна. Колись були гарні часи. Платили давніше за одного випашеного вола ваги 600 до 700 кільоґрамів від 25 до 35 долярів. Тепер ніхто не приїзджає за волами і навіть за 5 долярів не можна продати. Через те доходи страшно змаліли і нема чим навіть пастуха заплатити.

Настали тепер *важкі часи для мешканців Параґваю і тому ніхто не повинен у теперішню пору сюди приїздити.* Скінчиться війна, тоді ворота відкриті, бо Параґвай богата країна і багато людей може примістити у своїх межах.

(„Український Еміґрант“). *І. Падучак.*

—o—

В Зелені Свята.

(КОМУНІКАТ Т. О. В. М.)

Львівська філія Охорони Воєнних Могил цього року *не орґанізує* процесійного походу в часі Зелених Свят з причини спротиву Воєвідського Уряду і становища Гор. Староства.

Процесії вийдуть з кожної церкви окремо і прийдуть на год. 4. попол. першого дня на Янівський, другого дня на Личаківський цвинтар і там візьмуть участь у спільних Панахидах на могилах Стрільців. — *о. Антін Каштанюк,* голова Львівської Філії Т. О. В. М.

—o—

Становище делеґатів Малої Антанти у Льондоні.

ПРАГА, (ПАТ). По вчорашнім другім дні нарад постійної ради держав Малої Антанти вийшов офіціяльний комунікат, у якому рада тих держав устійнює м. ін. становище, яке мають заняти делеґати тих держав у засадничих справах на льондонській конференції. В першу чергу рада заявилася за цілковитим анулюванням воєнних довгів, без чого неможливе уздоровлення Европи.

Стімсон головою розємної комісії.

ПАРИЖ, (ПАТ). Уряди німецький і французький рішили віддати Стімсонові провід розємної комісії, передбаченої в льокарненському договорі.

Міліярд марок на боротьбу з безробіттям.

БЕРЛІН, ПАТ. Уряд ухвалив проект закону, що уповажнює мін. скарбу васиґнувати міліярд марок на боротьбу з безробіттям. Канц. Гітлер висунув цілу низку проектів дотично публичних робіт по містах, будови великих комунікаційних шос і т. д.

Мала Пресова Антанта у Празі.

Вчора на закінчення нарад зїзду Малої Антанти пресової у Празі рішено утворити в Женеві постійний орган, зложений з журналістів та пресових аташе при посольствах Малої Антанти у Швайцарії. Подібні комітети мають бути основані і в інших державах. В дальшому учасники ухвалили повести гостру пресову кампанію на випадок якихнебудь ревізіоністичних спроб, а також видано заклик удержувати тісні взаємини з пресою польською.

БЮДЖЕТ ФРАНЦІЇ.

ПАРИЖ, (ПАТ). Сенат принляв у 3. читанні бюджет, що передбачує дефіцит 3,576.018.395 фр., себто на 235.300.838 фр. менший, як дефіцит, передбачений Палатою Послів.

ВУДІН АМБАСАДОРОМ У БЕРЛІНІ?

ЛЬОНДОН, 1. VI. ПАТ. „Дейли Геролд“ повідомляє з Вашингтону, що нове виявлення назвища держ. секретаря скарбу Вудіна на лісті осіб, скомпромітованих у звязку з операціями Морганового банку, спричинить тепер напевно уступлення Вудіна. Його іменують амбасадором Злучених Держав у Берліні.

НЕ ТАК СКОРО ПІДПИШУТЬ ПАКТ.

ПАРИЖ, 1. 6. ПТ. „Ль' Ордр“ повідомляє з Берліна, що німецькі політичні кола кажуть, що пакт 4-х не так скоро підпишуть, як спочатку думали, бо німецький уряд поробив багато сумнівів. Їх мусять вияснити перед офіціяльним закінченням переговорів.

МУСОЛІНІ ПРО ЛІГУ ТА ПАКТ 4-Х.

ПАРИЖ, 1. 6. ПАТ. „Матен“ помістив інтерв'ю з Мусолінієм, який на вступі зясував недостаточну ролю Ліґи, яка не зуміла внеможливити війни. В справі пакту 4-х Мусоліні сказав, що ще в першій фазі дискусії з амб. Жувнелем ствердив, що проєкт його не має демагогічного характеру. Французьке предложення стане тепер основою для виміни думок. Атмосфера змінилася головно наслідком переслідувань у Німеччині. Пакт 4-х не є метою самою в собі. В теперішньому напруженні відносин дві держави не можуть безпосередньо порозумітися. Пакт 4-х буде вступом до порозуміння між обома державами. Коментар часопису підкреслює головно останнє речення. Це можна зрозуміти, коли пригадаємо собі недавно лянсовані венецькою пальатою суґестії про евент. заключення торговельної умови з Францією.

ЗДЕРЛИ СВАСТИКУ.

БАРСЕЛЬОНА, 1. 6. ПАТ. Кількох пристаневих робітників війшло на німецький корабель „Сатурн“ і здерли прапор із відзнакою свастики та вкинули його в море. Німецькі моряки кинулися на робітників. Прийшло до бійки, після чого робітників передали морській владі. Робітники сказали, що вивішення гітлерівського прапора на кораблі в пристані вважали провокацією.

ЗАМКНУЛИ ЗАЛІЗНИЦЮ ДО СРСР.

Кореспондент Райтерової Агенції повідомляє з Харбіна, що манджурський уряд приказав замкнути відтинок сх.-китайської залізниці біля Сюі-Фен-Го, де залізнича лінія, що йде всією манджурською територією переходить на радянську територію. Розпорядок про замкнення того відтинка підписав теж міністр комунікації.

БУРЕВІЙ У КВІБЕКУ.

КВІБЕК, 1. 6. ПАТ. Над містом лютував буревій, що заподіяв шкід на 175.000 дол.

НОВИНКИ

— Робітня футер Юліяна Глушевського, Львів, вул. Коперника 16. II. пов. Тел. 54-46.

— Магазин постелі Р. Джала, Львів, Хорущина 5, поручає: ковдри, матраци по найдешевших цінах. Переробляє ковдри по 5 золотих, матраци по 7 зол. 16-50

— Т-во „Взаїмна Поміч Українського Вчительства“. — Дирекція В. П. У. В. прохає всіх тих членів, що виїздять при кінці року на ферії, подати свої адреси канцелярії Т-ва задля правильної розсилки липневого випуску „Учительського Слова“. 2-3

— Український Науковий Інститут в Берліні улаштовує в пятницю 2. ц. м. в год. 8. веч. з нагоди 60-ліття Богдана Лепкого свято з такою програмою: 1) Відкриття — проф. д-р І. Мірчук. 2) Життя і діяльність — д-р П. Вергун. 3) Богдан Лепкий у Німеччині — проф. д-р З. Кузеля. 4) Гетьман Мазепа в історичному романі Б. Лепкого — доц. д-р Крупницький. Відчити в українській мові.

— Українська Порадня для вибору звання при Головній Управі Рідної Школи у Львові (вул. Словацького 14/III.) дає всякі поради та інформації в справі вибору звання та фахових шкіл для молоді, що скінчила народні школи. В цьому шк. році Порадня відчинена лише до 15. червня ц. р. кожного вівтірка і пятниці від год. 4—6. попол.

— З Українського Лікарського Товариства. В суботу дня 3. ц. м. в год. 19. відбудуться в домівці товариства сходини членів з рефератом д-ра О. Філіса про хороби й виховання у дітей.

— З львівського радія. У слід за 10-літнім Севером Сапруном, що зібрав багато лаврів на академії УМХ та виступав у радіо, появився у нас новий музикальний талант 11-літній Левцьо Кавуля, уч. II. ґімн. кл. у Львові, що в неділю 4. ц. м. в год. 16.25 матиме перед мікрофоном львівської радіостанції цитровий речіталь під проводом свого проф. Ол. Ропицького. — Дня 7. червня в год. 10. веч. співатиме в радіо наша відома співачка п. Евгенія Лисовська.

— Ще один костел у Львові. До сороккількох костелів у Львові прибуває ще один, а саме на передмісті Долішні Збоїска. Посвячення фундаментів того костела назначене на неділю 4. ц. м.

— Музей Наукового Т-ва ім. Шевченка у Львові, вул. Чарнецького 24, мав у місяці травні 115 катальоґових чисел приросту до ч. 23.852 включно. В поодиноких відділах прибуло предметів: археольоґія 20, побутова старовина 1, історичні памятники 1, етнографія 132, графіка 1, екслібриси 19, репродукції більші 2, видавки 51, фотографії 154, монети 34, жетони 5, фотокліші 37. Жертводавцями були пп.: д-р Барвінський Б., Березовський К., Гнатишак М., Гошовський Б., Гуцалюк Т., Ґела С., Дворянин Г., дир. Домбровський А., Дучимінська О., інж. Єрмолаїв М., проф. Заклинський Б., ректор Іваницький, проф. Кіт М., радн. Корнелля А., проф. Каменецький, Кіх В., проф. Лошнів О., д-р Левицький В., Левко С., Малко Г., Мирош І. д-р Полянський Ю., Папіж М., чит. „Просвіти“ в Подусільній, Пилипець Г., Пиріг Д., проф. Салик С., Саляк Т., радн. Сопотницький О., дир. Скрипка М., Стефанович А., Сірий І., Твердохліб, Українська Господарська Академія в Подєбрадах, Файгель Л., інж. д-р Храпливий Е., інж. Целевич К., Цинкаловський О., Чемеринський О., Яцків Б. Управа Музею складає всім щиру подяку. Відвідувачів було 650, у тім прогульок шкільних 10, інших 16 — крім вистави О. Кульчицької, яку відвідало біля 500 осіб. — **Управа Музею НТШ.**

— Дешевші телеграми та телефони. Від 1-го червня подешевіли телеграми т. зв. негайні, за які ціна буде подвійна від нормальної, а не потрійна. За телеграми з побажаннями у 5-ти словах визначена нова такса 1 зол. 25 сот. Є теж знижка для позамісцевих телефонічних розмов в означеній години щоденно.

— Без догляду. В селі Нигівці пов. Калуш полишили батьки 4-літн. синка Івана Федолата. Дитина підчас забави впала до потока біля хати й утонула.

— Помер на вулиці Академічній у Львові 72-літній Н. Тлочинський, емеритований шкільний інспектор зі Старого Села.

— Жертва грому. У Томашівці (Калущина) ударив грім у стодолу Ів. Тріски, що саме тоді був у стодолі з дочкою при праці. Тріску поразило. Люди врятували з горіючої стодоли господареву дочку та частину збіжа, але Тріска згорів у стодолі, так що добули вже лише звуглене його тіло.

— Самосуд. На терені Деменки Підністрянської (пов. Жидачів) найшли вбитого Федя Борусівського, господаря з Березин, якого мабуть зловили на польовій крадежі. На тілі Борусівського ствердили рани, завдані тупим залізним знаряддям у голову, ноги та руки. На місці найшли залізний дрючок, люшню та вязку зеленого жита. Тіло лежало над самим Дністром при мості біля села Березини.

— Вбили сироту. В Зашкові біля Львова Катерина Мангольдова й Анна Лямпіка вдушили 18-літню глухоніму й умово хору Єлисавету Мангольдівну, щоби заграбати сирітську ренту. Поліція арештувала обі вбивниці.

— Під колесами поїзду на шляху Броди-Радивилів згинула самовбивчою смертю Станислава Олійник. — На залізничому шляху між Ярославом і перестанком Полкині найшли трупа невідомого чоловіка з розторощеними ногами. Він випав мабуть із поїзду.

— Гр. Потоцький подарував замок. ПАТ повідомляє з військових кол у Бережанах, що гр. Яків Потоцький доручив представникам військовости акт, яким дарує історичний замок у Бережанах. У замку, як відомо, є цінна з архитектонічного боку каплиця. Замок мають небаром основно відновити та довести до стану з 1775 р., як він зображений на пляні з того року. У звязку з відбудовою замку має приїхати до Бережан командант ОК VI. у Львові ген. Попович і шеф департаменту будови при м-стві військових справ із Торуня.

— Розправа за шпіонажу. Перед наглим судом у Варшаві почалася розправа проти Ігн. Гедаля Брохіса, промисловця (замешкалого постійно в Берліні) й Ол. Стерчинського з Варшави. Акт обвинувачення закидає їм, що були провідниками шпіонської шайки. Розправа відбувається при зачинених дверях.

— Німецькі денникарі і міжнародній денникарський союз. У Будапешті радить зїзд міжнародного денникарського союзу; нема на ньому вперше німецьких делегатів. Німецькі делегати, заки виїхали на зїзд домагалися від союзу, щоби він виступив проти антинімецької пропаганди у світовій пресі. Союз відмовився це зробити. У відповідь на це союз німецької преси заявив, що своїх делегатів не вишле. Дійсна причина, чому німці не виїхали та, що вони не хотіли відповідати на закиди, чому з професійної організації викинули у Німеччині жидів і марксистів.

— „Фройляйн Доктор“ не є плягіятом. „Професійний Союз Польських Письменників“ у Львові оголосив офіціяльну оцінку комісії, що розглядала справу закидів проти песи львівського автора Тепи „Фройляйн Доктор“. Комісія, познайомившися з оригінальним текстом німецької песи, „Мадмуазель Доктор“ О. А. Паліча, рішила, що песа Тепи не має ніяких рис плягіяту і що анальоґії між двома песами мають причину в тому, що оба автори користувалися однаковими джерелами.

— Листи пересилані літаком зростають незвичайно сильно, коли рівняти попередні роки. Звертає на це увагу чеська преса. У Чехословаччині у 1928 р. вислали всього 4199 листів літаками, у 1930 р. вже 14.300, а в двох останніх роках дійшли вони до цифри 29.000. Літаки заступають щораз живіше почту не тільки в краю, але і в зносинах з чужиною.

— Покривджені німкині. Бюра, що організували досі в Німеччині щорічні конкурси краси, повідомили „Світовий Комітет“ для таких конкурсів у Парижі, що Німеччина на майбутнє участи у таких конкурсах брати не буде. Такий наказ прийшов зверху — від німецького державного комісаря. Вслід за тим наказом преса підшукує силоміць мотиви, чому німкині краще вийдуть, коли не будуть мішатися до таких конкурсів. Деякі часописи, нового урядового курсу, хочуть німецькому жіноцтву пригадати такі високі ідеали, як кухню та діти, які повинні би йому вистачити.

— Ріжні вістки. Італія підготовляється до електрифікації своїх залізниць; синдикат банків організує позичку 600 міл. лірів; у першій мірі зелектрифікують шлях Рим, Фльоренція, Неаполь, Меран, Боцен. — У Відні відкрили міжнародню виставу моди, звязану з ріжними ділянками промислу; є там теж частина історична з костюмами. — Варшавський адвокат Пажинський, арештований, признався, що забрав 20.000 долярів довірених йому клієнтами. — Міська рада Кракова встановила постійну щорічну літературну нагороду 4.000 зол. для одного автора за твір з останніх трьох літ.

— Аналіза крови і шляхоцтво. Пруське пресове бюро виступає з домаганням, щоби всім тим жидам і жидівським рідням, що дістали за цісарського панування шляхотський титул, відобрати його. Це повинно торкатися теж усіх, що колинебудь мали в своїй рідні жидівську кров. Одночасно берлінська преса приносить вістку, що необмежену відпустку дістали два відомі композитори Франц Шрекер і Арнольд Шенберг, професори музичної академії в Берліні.

— 15 літ блукав по світі. До австрійського міста Гофгаштайн вернувся цими днями після 15-літньої неприсутности шлюсар Осип Маєр. Каже він, що підчас світової війни попав в італійський полон і що згодом його інтернували в Африці. Минулого року вибрався він у дорогу додому і перейшов та переїхав Сагару, Арабію, Індії, Туреччину та Югославію.

— Демолювання жидівських крамниць. У Гановері підчас великого руху, в полудневих годинах, юрба напала на більші жидівські крамниці та здемолювала вистави. Юрба розбіглася щойно як стягнули всі поліційні резерви. Підчас ексцесів розбили 22 величезні виставові шиби.

— Свято літа починає цими днями святкувати шведська молодь, згідно з давньою традицією. Усе студентство вже зранку вибирається за місто на прогульку і до пізної ночі, на лоні природи забавляється. Всі учасники та учасниці такого свята мусять мати білі шапочки і кожна група окремий білий прапор з написом.

З концертової салі.

ВЕЧІР ТВОРІВ Л. БЕТОВЕНА У ТЕРНОПОЛІ.

Дня 24. V. ц. р. відбувся заходом „Тернопільського Бояна" і філії Муз. Т-ва ім. Лисенка вокально-музичний вечір зложений з творів Л. Бетовена. На тому вечорі п. Стефанія Березовська виголосила дуже річевий реферат про Бетовена, в якому познайомила ширший загал з творами великого мистця.

Концерт Ц-моль на 2 фортепяни відіграла п. І. Любчак-Крихова і п. Я. Крохмалюківна. Від довшого вже часу не чули ми таких цікавих концертів на 2 фортепяни, тому мило було послухати обох піяністок, що виказали свої високі технічні вальори. Також хори виказали велику справність, особливо в ораторії „Христос на Оливній Горі", яка зацікавила публику особливо терцетом, відспіваним дуже музикально п. Вонсевою, п. Сіяком і Клодзінським. Справді незвичайно радо слухали ми тої гарної точки.

Програму цього невеликого концерту закінчила увертюра з оп. „Fiolelie" що її відіграла молода, бо недавно заложена орхестра філії Муз. Інституту. Бачили ми малих і цілком маленьких грачів, що зчасом стануть під умілою рукою проф. Криха певно добрими силами в орхестрі.

В кожнім разі добрий початок! Побажатиб тільки ще кращих успіхів на будуче. Хорами диригував радник Березовський, що як великий музиколюб невпинно працює навіть із самопожертвуванням над розвитком „Терн. Бояна". Працює з цілої душі для музики, не висуваючись ніколи наперід.

Думаю, що маючи таких людей, як п. Березовський, п. Крихи і п. Сіяк, варто уладжувати частіше подібні концерти, які причинилисяб дуже корисно до піднесення музичного життя в Тернополі.

Д-р Софія Коренець-Стахевичева.

—o—

Нагробник Денисові Січинському.

На 1934 рік припадають 25-і роковини смерти визначного композитора Дениса Січинського. Досі стояла могила Січинського запущена, в глухому куті Станиславівського цвинтаря. Щоби сплатити довг памяти заслуженого композитора придбано між стрілецькими могилами гарне місце на нагробник. Це місце втратимо, коли за рік не повстане там гідний творчости композитора нагробник.

Тов. „Станиславівський Боян" поставило собі за завдання бодай частинно вшанувати память свого колишнього диригента і довести до кінця справу поставлення нагробника. Розписаним конкурсом на нагробник зацікавилися наші найчільніші мистці-скульптори й вже цього місяця буде оголошений вислід цього конкурсу. Нагробник коштуватиме приблизно 3.000 зол. Досі зібрав „Станиславівський Боян" зі своїх концертів та жертв краєвих „Боянів" 800 зол. і в вірі, що ніхто з нашого громадянства не знехтує заслуг Д. Січинського, розсилає долучені до сьогоднішнього числа „Діла" складанки (чеки) з щирим проханням не марнувати їх, а причинитися навіть меншими датками до зібрання бракуючої ще суми.

Просимо всіх, кому дорога рідна музика, своїми власними жертвами допомогти нам віддати вже в осени вибраний проект до виконання.

Вислід цієї збіркової акції буде оголошений у пресі.

Станиславів, в червні 1933.

Співацьке Тов. „Станиславівський Боян".

—o—

Ще в справі Молодих Робітників.

СПРОСТУВАННЯ

У звязку з листом п. Л. Дякова, поміщеним у „Ділі" з датою 21. травня 1933 р. п. з. „Під осуд українському громадянству", прошу помістити в „Ділі" отсе спростування:

Журнал „Молоді Робітники" почав виходити у квітні 1931 р. Власником і видавцем був друкар п. Д. Сачинський, а відповід. редактором від 2. числа був я. До редакційної колегії в тому часі належали: о. Ом. Кіт, Дм. Сачинський, я, В. Лаба, Д. Салик і Л. Дяків. У 1932 р. після перерви В-во відновлено за гроші, зібрані з пресового фонду і вкладок поодиноких членів редакційної колегії. В письмі до староства про відновлення журналу п. Л. Дяків без відома п. Сачинського усунув його з власника й видавця „М. Р." і записав як власника мене й себе. Не є правдою, що п. Леонтій Дяків заплатив довг 300 зол., бо цей довг сплачували всі члени ред. колегії. І так я зложив на довг з пресового фонду 52.60 зол., а на покриття векселя в сумі 100 зол. ратами сплачував о. О. Кіт, решта довгу лишилася до нині.

Довг у друкарні „Час" за видання 1. числа з 1933 р. виплачено з пресового фонду й кольпортажі, бо це число розійшлося у трьох тисячах примірників. Отже вилумкою п. Л. Дякова є, що він сплатив довг у друкарні „Час" своїми грішми. Те саме відноситься й до друкарні „Бібльос".

А щодо закиду, будь би я безправно забрав гроші з П. К. О., то редакційна колегія, маючи тоді агенди Видавництва „М. Р." у своїх руках, мала право підняти гроші в ПКО за довг 4. ч. „М. Р.".

Перед зложенням 4. числа „М. Р." на засіданні редакційної колегії спровадив п. Л. Дяків ближче незнаних мені й редакційній колегії людей в особах пп. В. Глібовицького, Р. Монцібовича і Я. Чайковського (не знаю яким правом підписали вони заяву в „Ділі") і старалися всякими силами інших дотеперішніх членів редакційної колегії усунути, подібно як п. Сачинського, й загарбати Видавництво у свої руки.

Я, дорожачи В-вом, звернувся до правдивого власника того В-ва п. Д. Сачинського. Щоби цьому зарадити, п. Сачинський як фактичний власник повідомив письмом староство, що п. Л. Дякова з того формального власника усуває. Після цього повідомлення я з п. Сачинським і дотеперішньою редакційною колегією без п. Леонтія Дякова приступив до видання 4. ч. „М. Р.", яке друкував у друкарні „Час". Рівночасно листом повідомив я друкарню „Бібльос", що редакція „М. Р." всі рахунки вирівняв. Порученим листом повідомив я також п. Л. Дякова, що рішенням власника п. Д. Сачинського і більшости редакційної колегії його з редакції „М. Р." усунено, а як має якісь грошеві претенсії до редакції, нехай доставить рахунки і квіти. П. Л. Дяків відповів скаргою до староства, яке на те не реагувало. 4. число „М. Р." видано і староство затвердило.

Перед святом „Українська Молодь Христові" Л. Дяків, передбачуючи нагоду поширити свій журнал „Українське Юнацтво" і боячися поважного й любленого робітниками конкурента „Молоді Робітники", кількакратними просьбами, зверненими до староства, постарався, що перед виданням 5. ч. „М. Р." на травень — староство це В-во замкнуло і справу передало до прокуратури.

Львів, 24. V. 1933. *Ізидор Масюк.*

—o—

Дописи.

КАМІНКА СТРУМ.

Свято: „Українська Молодь Христові". По львівським величавім святі „Українська Молодь Христові", на яке Камінеччина вислала своїх може і не дуже численних, але певно найкращих синів і доньок, ц становлено, щоби в дні 21. травня ц. р. відбулося на ту саму честь свято „Українська Молодь Христові" в Камінці Стр. Свято в Камінці Стр. з парохіяльного прибрало характер свята повітового. Заслуга в цьому місцевого комітету свята. На торжественній Службі Божій перед св. Причастіям зложила молодь Камінеччини святочне приречення Христові-Цареві на вірність. По богослуженні уставлено похід, який перейшов головними вулицями міста з церкви Різдва Пр. Богородиці до церкви св. Николая і з поворотом, де відспіванням пісні „Тебе Бога хвалим" закінчилась церковна частина свята. В богослуженні і в поході взяла участь шкільна молодь під проводом учительства, яким опісля о. шамб. М. Цегельський уділив пересланого архиерейського благословення. Зворушливі і горячі слова старенького о. шамбеляна, звернені до шкільної молоді й учительства, зробили глибоке враження на всіх. У величавім і многолюднім поході взяли участь усі круги нашого громадянства, і то як із самої Камінки, так і з багатьох доокличних сіл. Похід відбувся поважно й гідно; всі прикази впорядчиків були строго виконувані і тому ця релігійна маніфестація випала так величаво. Неділя 21. травня 1933 р. показала, що громадянство Камінеччини у всіх його кругах, а особливо найкращі його квіти, українська молодь, всеціло належать до українського католицького табору та що намагані сторонні впливи — поза незначними вийнятками — не зробили виломів у їх здисциплінованих рядах і то навіть тоді, коли всілякими способами і з усіх усюдів сипались погрози.

Академія в честь Христа-Царя. Вечором того самого дня відбулася святочна академія в честь Христа-Царя. Академію отворив відповідною промовою о. шамб. М. Цегельський. Хор місцевої молоді під проводом п. Е. Лехнюка відспівав Ярославенка „Витай нам, Архиерею", псальми Бортнянського „Велія слава" і „Сей день". Католицьким гимном у гармонізації Кишакевича закінчено вокальну часть академії. Миле враження викликала діточа декламація гурткова, виголошена перед образом Христа. Строї дітей, їх хорові рецитації, добра дикція провідної декляматорки і їх смілива постава довго будуть у памяти всіх тих що чули і бачили це величне приречення малих діточок на вірність Христові-Цареві. Приємно було слухати і другої декламації п. з. „Стійте в вірі", яку зі зрозумінням змісту виголосив п. Ляпка. З увагою вислухали присутні реферату о. катехита Г. Давосира, в якім референт на тлі християнської етики змалював змагання нашого громадянства до кращого майбутнього. Саля Народнього Дому і сцена були дуже гарно, відповідно до святочної хвилі прибрані. На салі бачили ми (як і в поході) всі круги нашого громадянства з Камінки і людей з поблизьких сіл; бачили ми там теж управителів обох вселюдних камінецьких шкіл, які на вступі своєї праці в нашім місті показали, що розуміють вагу виховного діла порученої їм молоді на засадах Христових заповідей.

ТУРЧАНЩИНА.

Заборона релігійної маніфестації в Лімній. Дня 14. V. ц. р. в год. 17. під проводом о. Туринського вийшла з церкви в Лімній процесія в напрямі місцевого памятника Маркіяна Шашкевича, де мав відбутися молебень і де о. парох мав відібрати від парохіян приречення вірности Христові з нагоди 1900-ліття Смерти й Воскресення нашого Спасителя. Була це релігійна маніфестація. На яких 200 кроків від церкви, коли парохіяни в порядку прямували за о. парохом на місце призначення, 2 постерункових зі станиці поліції в Лімній, а саме Константин Крисяк і Станіслав Станіславскі, заступили процесії дорогу і заборонили йти під памятник. Постерункові були узброєні, дула крісів звернули проти людей та грозили, що вжиють зброї на випадок, колиб процесія йшла дальше. Тому процесійний похід вернувся до церкви, одначе деякі люди пішли потім під памятник і там молилися. По цілій події постерункові взивали парохіян на поліцію, двох навіть арештували, однак їх зараз випустили.

Наочний свідок.

—o—

СПОРТ.

Загальні Збори К. Л. К. у Львові.

На Звичайних Загальних Зборах Карпатського Лещатарського Клюбу, що відбулися дня 28. квітня п. р. в год. 7. веч. у домівці Клюбу, вибрано отсей Виділ на сезон 1933-34: інж. Андрій Палій — голова, інж. Володимир Рожанковський — заст. голови, Богдан Гвоздецький — секретар, інж. Роман Кобринський — скарбник, Ірена Маковей — господар, Андрій Дрогомирецький — справник. Мировий суддя: інж. Ол. Пежанський. Контрольна комісія: дир. Василь Палїів, інж. Ю. Мудрак, д-ра О. Прийма.

На тих-же Зборах зібрані ухвалили отсі резолюції:

1) Загальні Збори одобрюють напрямні праці дотеперішнього Виділу та припоручують новому Виділові продовжувати її дальше. Праця та малаб бути поведена у 3 напрямах, а саме: а) зорганізування лещатарства у краю, головно в горах, та зорганізування львівських передмість у виді філій К. Л. К. Львів — з назвою дотичного передмістя; б) переведення до кінця будови домівки у Славську та сплачення довгів; в) ужити всіх зусиль для піднесення спортового рівня львівського клюбу.

2) Заг. Збори припоручують новому Виділові створити отсі реферати і комісії при помочі кооптування членів до Виділу: а) реферату пресового, б) комісії організаційної, в) комісії будови домівки, г) реферату фінансового, ґ) реферату постачання, д) реферату хронікаря й архівара.

3) Заг. Збори припоручають новому Виділові дуже строго й енергійно перевести справу членства та залеглих вкладок і на будуче не допускати до її занедбання.

Згідно з побажанням Заг. Зборів новий виділ на своєму засіданні дня 16. V. ц. р. шляхом кооптування нових членів утворив такі комісії й реферати: комісію організаційну — Волод. Пальків, інж. Ю. Крохмалюк; комісію будови домівки — інж. О. Пежанський, інж. А. Палій, Вол. Пальків; реферат фінансовий — І. Пежанська, І. Маковеївна, інж. Р. Кобринський; реферат постачання — С. Рожанковський; реферат пресовий, хронікар та архівар: А. Рожанковська, Ю. Старосольський.

1.000 інвалідів УГА жде на поміч громадянства. Вшануйте їхні заслуги і посвяту! Честь народу наказує забезпечити життя тих, що в обороні Вітчини віддали своє здоровля!

Пригадуємо всім членам К. Л. К., що тренінги літньої секції відбуваються на площі С.-Б. що середи та пятниці від год. 18—20 та в неділі від год. 9—11. Вкладка до літньої секції за цілий сезон 3 зол., для студентів та безробітних 1.50 зол.

Станиславів. Пролом—Ревера I Б 1:1 (0:1)

Пролом мав більше з гри, особливо в другій половині і виказав кращу техніку, одначе напад його затрачував безліч догідних до стрілу позицій або стріляв невлучно чи воротареві в руки. Одинокі ворота для Пролому стріляв Якібчук. Суддя п. Кравчинський.

Ужгород. С. К. Русь—Ч. С. К. Ужгород 7:2 (3:1).

Знову високоциферна перемога Руси у змаганнях за мистецтво підкарпатської жупи, в яких наша дружина виступила без Кобзяра, зате зі Шкірняком, що приїхав на змагання з війська. Голі для Руси стріляли: Крижк І. (5), Крайняк і Ковач. Оба голі для Ч. С. К. впали з вини воротаря Бокшая. У змаганнях за мистецтво краю не стратила досі Русь ні одного пункту і це найкраще свідчить про її знамениту форму.

Ювилей Гасмонеї.

З приводу 25-ліття жидівського клюбу Гасмонея у Львові відбудеться в часі Зелених Свят на грищі Чорних турнір 4 дружин: черновецької Макабі, Чорних, Погоні і Гасмонеї. Турнір відбудеться в неділю і понеділок пополудні.

Кутох мови.

Вівторок; у літературній мові панує тільки форма „у вівторок", але в західньо-українських говорах часта ще архаїчна безприйменникова форма „второк".

Лещата; Придніпрянська літературна мова знає тільки множину лещата, звідси лещатар, лещатарство, лещатарський.

Лютень — назва нова, витворена під впливом закінчень у січень, квітень, травень; стародавня українська назва лютий.

Водночас; — у великоукраїнській літературній мові тепер сильно поширилось народнє „водночас"; поруч із тим, звичайно, часті й рівнозначні форми: *одночасно, рівночасно, разом, у той-же час.*

Позаяк — штучний новотвір замість „бо", частий у Галичині, знаний і в Великій Україні, але тільки в мові інтелігенції. Не вживати його; походження його темне.

(*„Рідна Мова"* ч. 5.)

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ.

Oldřich Zemek: TARAS SEVČENKO. Brno 1933. Видання „Української Громади“ у Брні на будову пам'ятника Т. Шевченка.

Автор цієї книжечки чеський письменник О. Земек дав у цій книжечці гарний життєпис Шевченка з характеристикою його творчости. Після цього нарису поміщена його поема „Кобзар“, що відтворює деякі головні моменти Шевченкового життєпису. Книжечка має репродукцію гарного бюсту Шевченка, зробленого чеським різьбарем Емілем Главічко.

Меріям-Лужницький і Луць Лісевич: МОТРЯ. Інсценізація історичної повісти Б. Лепкого на 5 картин. Накладом Миколи Матвійчука, Львів 1933. ст. 46.

Василь Радич: МАКСИМ ЗАЛІЗНЯК, історичний роман II. частина. Львів, 1933. Українська Бібліотека ч. 5. Стор. 126. Форм. 16°.

Інж. Л. Лисевич: ПРАКТИЧНИЙ РАДІО-АМАТОР. Порадник для всіх з рисунками автора. Львів 1933. Стор. 176. Форм. 8°.

Roja Bolesław: LEGIONIŚCI W KARPATACH w 1914—1915 roku z przedmową Wacława Lipińskiego. Warszawa 1933. Стор. 448. Форм. 4°.

НОТИ.

Я. Ярославенко: ПОХОДОВІ ПІСНІ на мужеський хор. І. Вип. Видання Музичної Накладні „Торбан“ у Львові. Ціна 1 зол. На оцей перший випуск зложилися пісні, що повстали в давніх часах, а саме пісня до слів І. Франка: „Гей, Січ іде“, „В Січ ставай“, до слів В. Лебедової, пісня до слів В. Пачовського: „Бють літаври гучні“ та нова, лугова пісня до слів М. Матієва-Мельника: „Встає наш Луг, росте, ярів“.

ЖУРНАЛИ.

НОВА ХАТА, журнал для плекання домашньої культури. Червень, 1933. ч. 6. Зміст: Харитя Кононенко: Жіноче народнє вбрання на Полтавщині. Доря Біленька: День українського спорту. Мелянія Нижанківська: Концерт Любки й Христі Колессів. Наталка Пігуляк-Гросова: На виставці куховарського мистецтва у Відні. М. Рудницький: Книжна поетів. К. Дашкичева: З ліжка — тапчан. Ірина Н.: Як господаримо. Опис моделів. Ріжні вісти. З нашого досвіду. Хто порадить? Приписи. Мішель Даве: Лямпочка на східцях. Ілюстрації.

РІДНА МОВА. ч. 6. Зміст: І. Огієнко: Різний — ріжний. Г. Ільїнський: Походження українських слів: 7. Чуняк, 8. Чля. Ів. Огієнко: Вік нашої форми: „руков“. М. Білик: Етимольогічно-семантичні замітки. Л. Малюжкевич, В. Л., о. Никольський і Д. Онищук: Замітки про окремі слова. Й. Шемлей: Із правописних і мовних помилок. І. Огієнко: Коли писати в прикметниках -ній. О. Івах: Зразки українсько-англійського жаргону в Канаді. Діл Огій: Граматика малої Лесі: VIII. Частини мови. Життя слів, семасіольогічні нариси. Чистота й правильність української мови, відповідь на запитання наших читачів. Мова наших видань.

УКРАЇНСЬКА ШКОЛА, часопис Т-ва „Учительська Громада“ у Львові. Львів. XVIII р. травень 1933 р. Ч. 3-5. Зміст: Секція учителів української мови; М. Матіїв-Мельник: Методичний курс для учителів української мови; д-р Ю. Сальоні: Нарис методики навчання рідної мови; Пл. Лушпинський: Естетична аналіза рідної мови; М. Яцків: Заваги про самовидування молоді; Посмертні згадки (О. Турянський, М. Пачовський); Оповістки.

ЛІТОПИС ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ, ілюстрований журнал історії та побуту. V. річник. Ч. 6. червень 1933: Від Видавництва; Стальні мумії; Відхід УСС знад Стрипи; Фрагменти з боїв на Підзамчу; Кубанські клейноди за кордоном; У кривім зеркалі; День свята Української Державної Фльоти; Рік у Холодному Ярі; Історія 8-ої Галицької Бригади; Зелені Свята — дні українських інвалідів і стрілецьких могил. Бібліографія.

——о——

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Пятниця, 2. червня год. 7.30 веч. „Капітан із Кепеніку“ (вистава закуплена).

Субота, 3. червня год. 7.30 веч. „Капітан з Кепеніку“ (виступ Ст. Ярача).

Театр Ріжнородностей.

Пятниця, 2. червня год. 7.30 веч. „Несхопний“.

Субота, 3. червня год. 7.30 веч. „Несхопний“.

Кіна.

АДРІЯ: „Примарні ночі Льондону“.
АПОЛЬО: „Біля одаліска“ (Дон Хосе Мохіка).
АТЛЯНТИК: „Під Твою оборону“.
КАСІНО: „Жінка з другої руки“ (Жан Гарльов).
КОЛІСЕЙ: „Демон великого міста“, ревія „Брідж Експрес“.
КОПЕРНИК: „Д-р Моро“ (на основі Велса).
МАРУСЕНЬКА: „Д-р Моро“ (на основі Велса).
МІРАЖ: „Конгоріля“.
МУЗА (давн. „Оаза“): „Погромники просторів“.
ПАЛЯС: „Екстаза“.
ПАН: „10 проц. для мене“.
ПАСАЖ: „Боротьба з наслідками проституції“.
СТИЛЕВЕ: „Бейбі“ (Анні Ондра), ревія: „Коли дівчатка йдуть спати“.
ХИМЕРА: „Люди в готелі“.
УТІХА: „Блакитна рапсодія“ та ревія: „Бомба“.

Закордонне радіо.

Пятниця, 2. червня 1933.

Братислава (279,3) 18.15 Легка музика, 19.20 Концерт; **Міляно** (331,4) 17.00 Камер. музика, 21.00 Концерт; **Рим** (441,2) 20.45 Концерт; **Прага** (486,6) 17.05 Камер. концерт; **Відень** (518,1) 11.30 Квартет, 17.20 Балади; **Рига** (525) 17.00 Балалайки, пісні, 19.05 Фрагменти з Пучінієвих опер; **Будапешт** (550,5) 16.00 Циг. оркестра; **Харків** (937,5) 9.00, 10.30, 13.50 Концерт, 16.00 Літ.-муз. трансм., 18.00 Українські арії та пісні, 19.00 Симф. концерт із Української Фільгармонії.

Субота, 3. червня 1933.

Моравська Острава (263,8) 10.10 Військ. оркестра; **Братислава** (279,3) 16.00 Концерт, 18.15 Музика, 20.15 Вес. програма; **Брно** (341,7) 19.25 Весілля в словацькій пісні; **Гельсінгфорс** (368,1) 19.45 Спів; **Білгород** (429,7) 19.00 Пісні; **Рим** (441,2) 21.00 Концерт; **Лянгенберг** (472,4) 16.30 Нар. пісні в супроводі лютні, 18.50 Дзвони з Кельнського собору; **Відень** (518,1) 12.15 Капеля, 15.00 Концерт, 16.45 Хори, 20.00 Вимки й арії з опер; **Будапешт** (550,5) 17.30 Циг. музика, 20.20 Вечір оперетки; **Харків** (937,5) 9.00 Танк. і популярна музика, 15.00 Український концерт. 19.00 Концерт із Української Фільгармонії.

Львівське радіо.

Пятниця, 2. червня 1933.

12.10, 15.50, 16.15 Грамофон; 15.35 Авд. для дітей (опов. Бандровського); 16.00 Для абітурієнтів: Лікарська студія; 16.40 Охорона звірят; 17.00 Легка музика, спів; 18.00 Легка музика; 19.00 Англ. журналісти про січневе повстання; 19.30 Фейлетон: „Де наші конкуренти?“; 20.00 Муз. балачка; 20.15 Симф. концерт, Спортові вістки; 22.00 Фейл. „Кипріян Норвід“; 22.15, 23.00 Танкова музика.

Субота, 3. червня 1933.

12.10, 16.20 Грамофон; 13.50 Шк. порадок; 15.10 Господарський комунікат; 15.35 Для дітей: „Що пригодилося в кухні короля Цвяшка?“, 16.00 Промови в чужих мовах делегатів на Міжнар. зїзд спортової преси; 16.15 Технічна студія; 16.30 Оркестра; 16.40 Кор. Ядвига на тлі всесв. історії; 17.00 Авд. для хорих; 17.40 Відчит; 19.00 Фейлетон; 20.00 Концерт (музика, спів), Спортові вістки; 22.05 Шопенівський концерт; 22.40 „Краса міст“; 23.00 Концерт оркестри мандоліністів.

——о——

БІРЖА.

ДОЛЯР.

Львівський відділ Банку Польського устійнив у четвер курс доляра на 7.37 зол. У позабанкових оборотах платили за доляр по 7.40 зол.

Золото: доляри 9.20—9.24; дукати 85—85.40; корони 38.30—38.70; франки 36.50—36.75.

Срібло без зміни.

ВАРШАВСЬКА БІРЖА.

Трансакції. Продажа. Купно.

Бельгія 124.30, 124.61, 123.99; Голяндія 359.10—358.90, 359.90, 358.10; Льондон 29.86—29.84, 30.00, 29.70; Париж 35.10, 35.19, 35.01; Швайцарія 172.30, 172.73, 171.87; Італія 46.40, 46.63, 46.17; Берлін 207.25.

Акції.

Банк Польський 73 і пів — 73.00.

ЗБІЖЕ.

За 100 кг. льоко ст. над. пар тас 200 км. Ціни ринк.	золотих	
	від	до
Пшениця двірська	28·50	29·—
Пшениця збірна	25·50	26·—
Жито одноціле	14·50	14·75
Жито збірне	13·50	14·—
Ячмінь двір. одноцілий	13·25	13·75
Ячмінь на мливо	11·—	11·25
Овес галицький	13·75	14·25
Овес замоклий	9·50	10·—
Кукурудза краєва	13·75	14·25
Бараболя промисл.	2·50	3·—
Фасоля біла	17·—	20·—
Фасоля колірова	13·—	14·—
Фасоля краса (з мішк.)	13·—	15·—
Горох пів-Вікторія	18·—	20·—
Горох полевий	14·—	16·—
Бобик	10·50	11·—
Вика чорна	7·50	8·—
Вика сіра	6·50	7·—
Сіно солодке прасов.	6·50	7·50
Солома прасована	4·50	5·—
Гречка	11·50	13·—
Льон	38·—	40·—
Лубін синій	8·00	8·25
Ріпак озимий	40·—	42·—
Висівки житні	7·—	7·25
Висівки пшеничні	6·75	7·—
Пшоно	24·50	26·50
Просо краєве	15·50	16·50
Макухи льняні	17·—	18·—
Конюшина черв. за	70·—	72·—
Мак синій	180·—	190·—
Мак сивий	160·—	170·—
100 кг. льоко Львів	**від**	**до**
Пшениця двірська	30·—	30·50
Пшениця збірна	27·—	27·50
Жито одноціле	16·—	16·25
Жито збірне	15·—	15·50
Ячмінь на мливо	12·50	12·75
Овес збірний	10·—	10·50
Мука пшен. люксусова	58·50	59·—
Мука пшен. 65 проц.	46·—	47·—
Мука житня тип урял.	30·—	30·50
Висівки житні	7·50	7·75
Висівки пшеничні	8·—	8·25
Крупи ячмінні грубші	24·—	26·—
Пшоно ч. 1	37·—	39·—
Пенцак ч. 10	24·—	26·—
Сіно солодке кр. пр.	7·50	8·5

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“:

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 1. VI.: масло —.—, молоко 17 сот., сметана 70 сот., яйця 2.60—2.80 зол. З приводу знижкової тенденції на масло цін не ставляємо. Тенденція на яйця удержана.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

П. Проф. гімназ. Підлужного прошу подати свій адрес у справі нашої служби підчас війни в XI. див. піхоти австр. армії. **St. Beer, Poznań, Wielkie Garbary 12.**

Сходини членів Т-ва „Обнова“ відбудуться в пятницю 2. VI. ц. р. в 18. год. в Малій Семинарії (Сикстуська 39 а). Усі члени Т-ва возьмуть гремільну участь в Богослуженні за душі Героїв в церкві св. Юрія в суботу 3. VI. ц. р. в год. 9.30. — **Виділ.** 2067

Загальні Збори Т-ва „Молода Громада“ відбудуться дня 15-го червня ц. р. у великій салі „Української Бесіди“ в Народнім Домі точно в год. 17-ій веч. Усі члени візьмуть обовязково участь. На порядку: організаційний реферат з дискусією, вибір нового Виділу та Контрольної Комісії і внески та запити. Оскільки би в означеній годині не було потрібної кількости учасників, то Збори відбудуться годину пізніше, себто в год. 18-ій тогож дня без огляду на число учасників.

Товариство „Взаїмна Допомога“ непринятих до служби службовиків і емеритів подає до відома, що дня 15. IV. нововибраний Центральний Виділ завісив у членстві Дмитра Колісника, а Данила Куньця виключив (§ 15) за шкідливу діяльність для Товариства. Прохаємо членів з усякими інформаціями звертатися на адресу Тов. „Взаїмна Допомога“, вул. Задвіринська ч. 10. Львів, від год. 6 до 10. веч. — За Виділ: Данило Павлюк, голова, Гарасюк, секр.

П. Мартина Федя прохаємо подати свою адресу до Адміністрації „Діла“.

Жертви зложені в нашій Адміністрації: о. Орест Солтикевич, Улюч на „Просвіту“ в Сигнівці 4 зол., інж. Арсен Шимоновський, Хшанів, на Рідну Школу 10 зол., Іван Мельник, Бельзко на нагробник І. Франка 5 зол., для бідного матуриста 5 зол., Ольга Карпінська, Целів для бідного матуриста 1 зол.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

З друкарні Вид. Спілки „Діло“, Львів, Ринок 10. Видає Видавнича Спілка „Діло“. За редакцію відповідає Олександер Костик.